

Netroškaříme a tak jsme i tentokrát dali ty Silvestry dva.

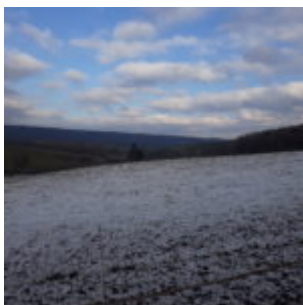
Já jsem ráno, na náš výlet, zase udělala smaženky a sváro. Brtník si mezitím spokojeně kutil v tý dílně. Má už to úplně vyklizený, a jen si to uspořádává. Moures mu chvíli asistoval a pak se přidal k nám kuchyňskejm. Po snídani a kávičce jsme vyrazili a vzali jsme to - jak jsme si naplánovali směr pohádkovej úvoz a dál. Chtěli jsme si ověřit, že se tudyma dostaneme k onomu rybníku, který jsem zmiňovala. Moures nás šel vyprovodit ☐

Na severních stránách byl pořád ještě lehce sníh a tak to ve spolupráci se sluníčkem bylo mooc příjemný.

Náš druhej Silvestr v Domečku

A protože jsem tentokrát moudře s sebou vzala ten foťák mohla jsem vám ten pohádkovej úvoz konečně trochu vyfotit:

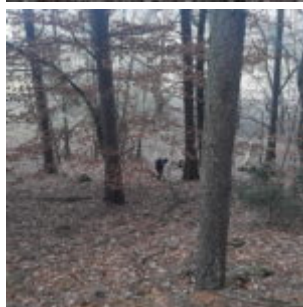
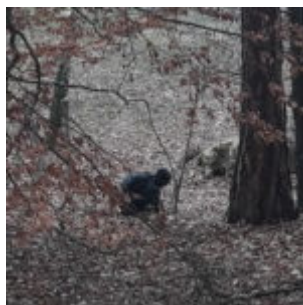
Chobotnice ☐

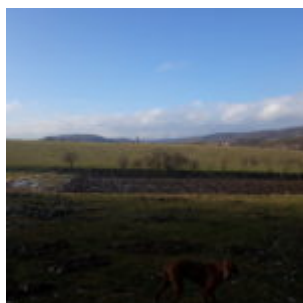
Hele, to úplně slyšíte drkotání nějakýho formanskýho vozu, kterej tady před stoletíma jezdil, co? ☐

Na křižovatce za úvozem jsme se vydali cestou, kterou určil Brtník a která se stáčela podél lesa doleva. Já jsem si byla jistá, že bychom měli jít přímo, tak jak už jsem jednou šla, ale pak jsem si řekla, že šécky cesty vedou do Říma, tak co. Stejně k tomu rybníku jednou pak dojdem, takže o co jde. Courali jsme se tak pijánko pěkně a když se cesta zanořila na kraj lesa přišly ke slovu balonky. A zde se Brtník postaral sám sobě o zábavu.

Nevšiml si totiž, že plot, který ohraničuje pastvinu v hloubce pod námi je stále funkční, i když se tváří, že nikoliv. A aby potěšil srdce flekatýho magora, mrsknul mu dolů balonek. Odhlédněmež od toho, že záááásadně, ale zááásadně vždycky chce, aby se flekatej magor pohyboval čistě jen po cestě a nějaký hrátky mimo odmítá (na rozdíl od mé maličkosti, která ví, že ohař potřebuje - i když zábavnou formou - v tom terénu taky trochu pracovat). Odhlédněmež od toho, protože to je v podstatě jedině dobře a já se mu potutelně uculovala pod fousy, co nemám. Co ovšem nebylo dobře, že ten plot byl vysoce funkční a jemu se podařilo milej balonek mrsknout pod něj ☐ ☐. Aháá, aháá, aháá. Takže co fčil. Prolustroval okolí, popadnul jednu větev a jal se štourat pod plotem. Krátká byla, tak se vydal hledat další, ta už byla dostatečně obrdlouhá a tak postrkoval a postrkoval balonek terénem. Já mezitím držela Taliprtku na cestě, páč mu ve svém svatým nadšení chtěla jít pomáhat a to by myslím nepřežil ani jeden z nich ☐. Rumíčkoví jsem čtala jeho žužlopichlobalonek nahoru do lesa. A doufala při tom, že se u toho plotu nezjeví nějakěj zatoulanej jedinec skotského skotu, který by to celý mohl případně Brtníkovi trochu opepřit. ☐ Naštěstí se nezjevilo vůbec nic a balonek byl zachráněn.

Pak už byl opatrnější v tom, kam to mrskne ☐☐ . Pochodovali jsme si pohodlně dál, až jsme pomalu zase opustili les a blížili se k civilizaci.

Tam v dálce je kostelík na náměstí v naší dědině

Za chvíli jsme došli k silnici a autobusový zastávce a taky k rybníku. Eeenemže, jak jsem předpokládala, to nebyl ten “můj”, kde jsem byla na podzim a kam jsem chtěla dojít. Byl to

první z těch třech rybníků, které jsou tu za sebou. A já chtěla k tomu druhýmu. Šli jsme se podívat, zda od něj nevede cesta nějaká dál, ale bylo to jen po silnici a to se mi nechtělo. Ale!

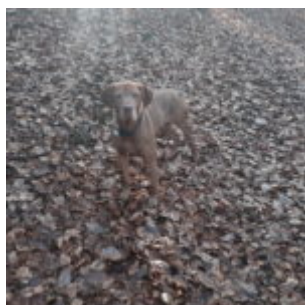
Za silnicí u osamělýho domečku se schovávala lesní cesta jakási! Hurá, tak to zkusíme tudy a třeba se vyhneme nutnosti jít zpátky tou samou cestou, co jsme přišli. Cesta docela stoupala, tak jsme statečně funěli, až jsme vyfuněli nahoru. Tam jsme číhli do telefonů a k naší radosti jsme byli ujistěni, že po různých klikatých cestičkách to půjde. Já jsem jen na chvíli od ostatních odběhla, abych se podívala, zda mě jedna z těch cest posléze nedovede směr ten původně zamýšlený rybník. Abych pro příště věděla. A jooo, jooo, dovede! To je paráda, to bude krásnej vejlet! Mazala jsem za zbytkem výpravy a pak jsme zase začali stoupat.

Vystoupali jsme skorem až na vrcholek a na takový roztomilý mýtince jsme si udělali piknik. Já ještě zavolala Sokolovi, abych jí předem popřála hodně zdraví a štěstí do novýho roku, protože přesně tohle místo mi k tomu přišlo příhodný. Obě máme rády vlky a tady v těch lesích kolem člověk úplně tu smečku vidí ☐ . Zbouchali jsme smaženky, vypili sváro a dali si cukrovíčko. A přitom se kochali pohledem kolem. Pořád je na co koukat ☐ Ani ohařici nepřišli zkrátka, vzala jsem jim totiž do batůžku nikoliv želvičku, ale sušený uši. Tak se usalašili na sněhu, jak pravý sněžný psi ☐ a dali se do chroupání. Kupodivu s tím byl tentokrát dřív hotovej Rumíček a pokukoval po Taliprtce, která si rozkošnický ešče žvejkala.

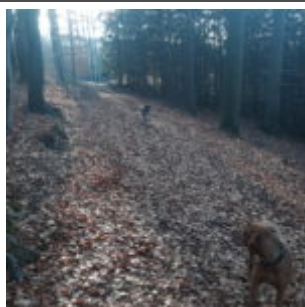
Cesta ještě kousilínek stoupala a ano! Dovedla nás přesně do míst, kde jsem minule z opačného směru skončila a vracela se domů. Jsem ráda, že jsem se minule - i bez telefonů - nespletla a nejsem úúúplnej orientační ignorant. Ne, že bych se nedokázala ztratit i v obýváku, ale tady mi to nějak jde. A je tady krásně. Dokonce i zelenej koberec nám rozvinuli

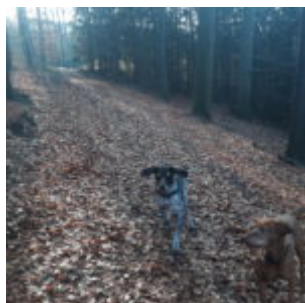
Rumíček s Taliprtkou řádili v listí

Osvícení! ☐

Gde seš? Dělej, rozdává se!

Huuuž sem thadyyy!

A cesta pěkně ubíhala. Když jsme došli zpátky do pohádkového úvozu, zasvítilo sluníčko na kořeny stromů a já koukala, kde vyleze skřítek nějakej ☐

Došli jsme zpátky k pastvinám a za chvíli jsme byli doma. Tam už zase čekal Moures a tak jsme se mohli všichni společně začít věnovat dalšímu slavení. Už předchozího večera jsem nechala Mourese doma u kamen. A pro dnešní den nebylo o čem debatovat. Já vím, že je nebojsa, ale bude to jeho první Silvestr. Co já vím, jak tu budou bouchat, tak aby se zbytečně nevylekal a mohl to přečkat tady s námi a v klidu.

Chlebičky měl pro dnešek zakázaný ☐ ale! Když jsem je všechny tři v půl dvanáctý vytáhla ven na poslední čůrání a zahrnala pak ohaříky zpátky na pelíšky, zablblí jsme si spolu venku. Hráli jsme si na babu kolem včelína. Nevím, co mě to napadlo, neočekávala bych, že to kočka vezme takhle dokonale, ale líтали jsme tam spolu jak dva magoři. Ešivá se na mě někdo díval, musel si nutně myslet, že mi natvrdo houklo. Páč když takhle blbu se psema, tak ti jsou vidět. Ale malinkatej kosourek ve tmě rozhodně vidět není, natož slyšet. No nicméně jsme si to oba užili. Jen jsem si pak říkala, že jsem to přepískla a prokoučovala jeho návrat

domů. Páč se rozpumprdlikoval a najednou mi zmizel. Nadávala jsem si do idiotek a stála na zápraží. Přesně v momentě, kdy jsem si říkala, že už je někde fuč a já jsem fakt nemožná, vykoukla na mě jeho makovice zpoza studny s výrazem: “Tady sem, ty pako! Dostal sem tě! □” Honem jsem na něj začíčila a on nadšeně mazal domů. Docela mi odlehlo. Když pak začali bouchat koukala jsem na něj, jak s hlavičkou zvednutou sonduje, co to je za rambajz. Byla jsem ráda, že je pod střechou a mohla s klidným svědomím volat kamarádkám a kamarádům a přát šťastnej a veselej. A hodně zdraví a tak podobně. No a pak už jen upadnout do peří a očekávat, co přinese rok nový.